

Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ.: 'Εβούρκιασε ό τόπος από τοίς πολ-
λές βροχές Λεξ. Δημητρ. β) Εύρωτιω, σήπομαι Θήρ.
Κρήτ. (Βιάνν. κ. ά.) Νάξ. (Γαλανάδ.) Σύμ.: 'Εβόρκιασεν
τό νερό Σύμ. || 'Άσμ.

'Σ τή βρύσι, άπού'πινα νερό, θωρῶ και πίνουν άλλοι,
ποῦ νά βουρκιάση τό νερό και νά χαλάσ' ή βρύσι,
ποτ' άθρωπος νά μή βρεθῇ νά τήνε καθαρίση
Κρήτ. 2) Πληρουμαι από βρύα Κρήτ. (Σητ.): 'Ελί-
μνωσε τό χωράφι κ' έβούρκιασε τό σπαρμένο. 'Εβούρκιασε
τό νερό 'ς τό γόλυδο.

Πβ. βουρκώνω.

βούρκιασμα τό, άμάρι. βρούττασμα Λέσβ.

'Εκ τοῦ ρ. βουρκιάζω. 'Η λ. και παρά Σομ.

'Ο εύρώς, ή μούχλα τῶν ὑγρῶν και τῶν άγγείων.

βουρκίλα ή, Εὔβ. ('Ακρ. Ψαχν.) Θράκ. (Μαρών.)
Πελοπν. (Βασαρ. Λεῦκτρ.)

'Εκ τοῦ οὐς. βούρκος και τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίλα, περί ἥς ιδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,247 κέξ.

1) 'Η όσμή τοῦ βούρκου ή τοῦ βορβόρου Εὔβ. ('Ακρ.
Ψαχν.) Πελοπν. (Βασαρ. Λεῦκτρ.): Τοῦ νιρό μυρίζ' βουρ-
κίλας 'Ακρ. Ψαχν. Τό νερό βρωμάει βουρκίλας Βασαρ. 2)
'Η όσμή τῶν άπλύτων έσωρούχων Θράκ. (Μαρών.): Τά
ροῦχα τ' βρουμοῦν βουρκίλα.

βουρκόλακκας ό, Κεφαλλ.

'Εκ τῶν οὐς. βούρκος και λάκκα. 'Η μεταβολή τοῦ
γέν. κατ' επίδρασιν τοῦ λάκκος.

Φρέαρ περιέχον βούρκον, ιλύν.

βουρκόλασπη ή, Λεξ. Δημητρ. βουρκολάσπη Λεξ.
Δημητρ.

'Εκ τῶν οὐς. βούρκος και λάσπη.

Βορβορώδης πηλός.

βουρκολόγος ό, Κεφαλλ. Πελοπν. ('Ανδροῦς. Μεσ-
σήν.)—Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ οὐς. βούρκος και τῆς παραγωγικῆς καταλ.
λόγος, περί ἥς ιδ. ΓΧατζιδ. έν 'Αθηνά 22 (1910) 247.

1) 'Ο έχων έργον νά καθαρίζη τι έκ τοῦ βορβόρου,
ιδίως ό καθαριστής άποχωρητηρίων Κεφαλλ.: Χρειάζεται
βουρκολόγος γιά νά παστρέψουμε έδῶ πέρα. 2) 'Ο διαι-
τώμενος έντός ή πλησίον έλῶν Κεφαλλ.: Βουρκολόγοι
είναι οί λοῦφες, οί άγριόπαπιες. β) Παρωνύμιον τῶν
κατοίκων τῆς πόλεως Λειξουρίου ὡς κατοικούντων πλη-
σίον έλους Κεφαλλ. Παρωνύμιον και τῶν κατοίκων τῆς
Μεσσήνης και τῶν πέριξ αὐτῆς χωρίων ὡς κατοικούντων
εἰς περιοχὴν πεδινὴν Πελοπν. ('Ανδροῦς.) 3) Τόπος
ὅπου σωρεύεται κόπρος Κεφαλλ. Πελοπν. (Μεσσήν.): Ρί-
χνω 'ς τό βουρκολόγο τὰ νερά τοῦ αἰκλου Κεφαλλ. Συ-
νών. κοπρολόγος. 4) Αἰσχρολόγος Λεξ. Δημητρ.

βουρκονέρι τό, Λεξ. Βλαστ. 374 Δημητρ.

'Εκ τῶν οὐς. βούρκος και νερό.

'Υδωρ βορβορώδες, τεلماتῶδες.

βουρκοπαραχώνω ΑΜαμμέλ. Σκοπ. 59.

'Εκ τοῦ οὐς. βούρκος και τοῦ ρ. παραχώνω.

Θάπτω μέσα εἰς βόρβορον: Ποίημ.

Τήν πνίζαν και ξεπάρθενη τή βουρκοπαραχώσαν.

βουρκόπηλα τά, Κρήτ.

'Εκ τῶν οὐς. βούρκος και πηλά πληθ. τοῦ πηλός.

Πηλοὶ βορβορώδεις και ὄζοντες.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

βούρκος ό, κοιν. βούρκους βόρ. ιδιῶμ. βούρκο

Τσακων. βόρκος Κύπρ. Ρόδ. βούλκος Α.Ρουμελ. (Στενή-
μαχ.) Θράκ. (Μυριόφ.) 'Ιθάκ. Κύθηρ. Λευκ. Πελοπν. (Κα-
λάβρυτ. Σουδεν.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.)—Λεξ. Βλαστ. 374
Πρω. Δημητρ. βούλικος Θράκ. (Μυριόφ.) βούρκον τό,
Πόντ. (Χαλδ.) βούρκο Εὔβ. ('Ορ.) Κύθηρ. βούλκο Κύ-
θηρ. βούλουκο Ζάκ. βροῦκο Λεξ. Μπριγκ. βούρκος
'Αμοργ. βουρκός Ζάκ. φουρκό Εὔβ. βούρκα ή, Θράκ.
('Αδριανούπ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Γαλανάδ.) Πόντ.
(Χαλδ.) Χίος κ. ά.—Λεξ. Μπριγκ. βρούκα Θήρ. Μεγίστ.
βόρκα Μεγίστ. Πληθ. βούρκα τά, Κάμπ. Κρήτ. Κύθηρ.
Σύρος Χίος—ΜΛελέκ. 'Επιδόρπ. 200 βουρκά Ζάκ. Στε-
ρελλ. ('Αρτοτ.)—ΡΔημητρ. Κτηνοτρόφ. 51 βόρκα Κῶς
βούλκα Πελοπν. (Σουδεν.).

Τό μεσν. οὐς. βούρκος, ὅπερ πιθανῶς έκ τοῦ άρχ.
οὐς. *βρῦξ αίτιατ. βρύχα = πυθμὴν θαλάσσης. Καί οί
τύποι βούλκος και βούρκον μεσν. Πβ. Φλώρ. και Πλάτζια
Φλώρ. στ. 1347 (έκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 304) «τό νερόν . . .
| θολώνεται, ταράσσεται και γίνεται ὡς βούλκος» και
Περί γέρ. στ. 26 (έκδ. GWagner σ. 107) «νά τοὺς ιδῶ
νά κολουποῦν σέ βούρκα σάν οί χοῖροι».

Α) Οὐς. 1) 'Η ἰλὺς τοῦ πυθμένος θαλάσσης ή λί-
μνης όσμηρά ένίστε σύννηθ.: Ψάγια τοῦ βούρκου. Οί κέ-
φαλοι εἶναι γεμάτοι βούρκο. Τό ψάρι μυρίζει βούρκο. 'Η
φαγάνα βγάξει από τό λιμάνι βούρκο. Τό κρασί—τό λάδι
άφησε πολὺ βούρκο. β) Βόρβορος κοιν. και Πόντ. (Χαλδ.)
Τσακων.: Τό γουρούνι κυλιέται 'ς τό βούρκο. 'Επεσε σέ
βούρκο κ' έγινε σύχριστος σύννηθ. || Φρ. 'Επεσε 'ς τό βούρκο
(άπέτυχεν εἰς τὴν προσπάθειάν του). Κυλιέται 'ς τό βούρκο
(εύρίσκεται εἰς μεγάλην ήθικὴν διαφθοράν) πολλαχ. || Πα-
ροιμ. Κι αν' αν πάγω κρεμός και κα αν πάγω βούρκον
(μεταξὺ δύο κακῶν) Χαλδ. 'Η σημ. και μεσν. 'Ιδ. άνω-
τέρω Περί γέρ. στ. 26). γ) Δυσώδης ὄχετός κοιν.
'Η λ. και ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπον Βούρκος 'Ηπ. Θράκ.
(Μάδυτ.) Λέσβ. Πελοπν. Βούρκος τό, 'Αμοργ. Βούρκους
'Ιμβρ. Βούλκους Λήμν. Βουρκός Πελοπν. (Γερμ. Μάν.)
Βούρκα ή, Πελοπν. Βούρκ' οί, Λέσβ. Βόρκα τά, Κῶς. Καί
ὡς έπών. Βούρκος Κάμπ. δ) 'Υδωρ θολόν και βορβο-
ρώδες πολλαχ. και Τσακων.: Βόρκος τρέδει τό ποτάμι
Ρόδ. Τοῦ νιρό εἶναι βούρκους Μακεδ. (Βογατσ.) Τό ὕω ένι
βούρκο (ὕω=ὑδωρ) Τσακων. 2) Τό φυτὸν βρούν Κρήτ.
(Σητ.): 'Εγέμισε βούρκες τό νερό. 3) Ξύλινον ὑδροδο-
χείον Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.)

Β) 'Επιθετικ. 1) Θολός Εὔβ.: 'Άσμ.

Τι τό ποτάμι εἶναι φουρκό, θολό και φουρκωμένο,
φέρνει λιθάρια ριζιμαιά, πέτρες ξεροῖζωμένες.

2) 'Ελώδης και διὰ τοῦτο εὐφορος Ζάκ. κ. ά.: 'Άσμ.
Καιρός ήρθε, μωρε άδρεφέ, καιρός νά χωριστοῦμε,
άπό τοίς άκρες πᾶρ' εἰς κί από τὰ παλαιοῦςόρμα
κί ὅθε βουρκά και καρπερά 'ς τό μέρος τό δικό μου.

βουρκοτόπι τό, Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ μεταπεπλασμένου πληθ. βουρκοτόπια τοῦ
οὐς. βουρκότοπος.

Βουρκότοπος, ὁ ιδ.: Τὰ βουρκοτόπια πολλόστεφαν
τοίς θέρμες.

βουρκότοπος ό, Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 374 Δημητρ.
βουρκότουπος Θράκ. ('Αδριανούπ.) Μακεδ.

'Εκ τῶν οὐς. βούρκος και τόπος. 'Η λ. και παρά
Σομ.

Τόπος έλώδης.

